

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Τρεις κοπέλλες — οιντε πολὺ νέες, οιντε πολὺ γοητές, έται α' έτσι: ή Τρανταφύλλια ήτο δεκαπέντε χρόνων, ή Τρανταφύλλιτσα σεκατέξη και ή Τρανταφύλλιούλα, ή γεροντεσηγή, έσφαλούσσε τά δεκαπέτα — άνταμυθήτων 'ς ένα στανοδόριμο. Τρεις αυτές, τρεις οι δρόμοι: έτοι τύρεροι η τύχη!

— "Ωρα καλή, Τρανταφύλλια!"

— Μπο ή Τρανταφύλλιτσα;

— Και σύ έδω, Τρανταφύλλιούλα;

"Ισα ίσια την ίδια έκεινή 'μέρα και ή τρεις είχαν κάνη τήν τρέλλα — τρέλλα, γιατί τάχα · δύος δύος είνε τρελλός, κι' οι γηωτικοί αιώρη! Όλος ο κόσμος γεννιστικός, κι' τα τρελλοί αιώρη — είχαν και ή τρεις λοιπον φύγη απ' τα σπίτια τους για να πάντα ναύρουν καλή τύχη.

"Η Τρανταφύλλια ήταν κόρη ένδος μεγάλου άρχοντα — φιλω τό πασούριμα τήν άφεντις της!

"Η Τρανταφύλλιτσα ήταν κόρη ένδος καλού νοικοκύρη — προσκυνώ σε νοικοκυρόπολια μου!

"Η Τρανταφύλλιούλα ήταν κόρη ένδος χωριανού ταβερνάρη — γεύει σου και χαρά σου λιγερή και του χρωσιανήμαρτι.

***

Δέν έβερόρτισαν απ' τα σπίτια τους με τίποτας άγαπητικούς· έφυγαν έτσι μούνας, ζε τα τυφλά, και σάν έσταυρην έκει μέρα· τους τρεις δρόμους δέν ήθελαν ποιόν δρόμο απ' τους τρεις να πάρουν. Μά ποι ήθελαν τό λοιπόν να πάνε; Κατά την Εύτυχιά,

'Αλλοιμονο! κατά 'κει πού τραβούσαν από την πρώτη μέρα πού χτίστηκαν οι κόσμος δύοι δύοι οι ανθρωποί, χωρίς να φτάνουν ποτέ....

— Για να ίδοιμε, λέει ή Τρανταφύλλια, μήπως είνε γραμμένο κατά πάντα οι δρόμοι.

— Ναι, λέει κ' ή Τρανταφύλλιτσα, νά ίδοιμε!

• Η Τρανταφύλλιούλα λέγει;

— Έγιν δέν έρω γράμματα.

Κατά τὸν πλατύτερον δρόμο ήταν γραμμένο φύλλα 'ένα στύλο με χρυσά γράμματα: Τρέβα τὸ δρόμο σου' μπροστά πολλά ζηλεμένη, Κ' ένας μεγάλος βασιλέας γά ταύροι οι προσμένει.

— Η Τρανταφύλλια τὸ διάβασε και είπε:

— "Ωρα σας καλή. Έγιν βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατά τὸν άλλο δρόμο ήταν πάλι γραμμένο 'ένα άνθισμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα :

'Εσον π' αγάπη λαχαρόδη, πεντάμορφη κοτεύλλα, Αγ' θις ναύδης δε, τι ζητᾶς' επιτόν τὸν δρόμο Ελα.

— Η Τρανταφύλλιτσα τὸ διάβασε και είπε:

— "Ωρα σας καλή. Έγιν βρήκα τὸ δρόμο μου.

Μά ή καυμένη ή Τρανταφύλλιούλα τοὺς λέει:

— Για σταθήτε μιὰ στιγμή! έγώ δέν έρω γράμματα· γά διαβάστε μου τι λέει έκεινο πού είναι γραμμένο έπειτα.

Κατά τὸν πιό στενό δρόμο ήταν γραμμένο έπάνω σε μιὰ μεγάλη πέτρα με μασύρα γράμματα :

Παιδί μου, δόξες και χαρέσδεν θασσάτεξω, κι' θυμώς Μόνον έγώ είμι' άληθινός της εινώσιάς δρόμος.

— Αι λοιπόν, είπεν η Τρανταφύλλιούλα, αυτὸν τὸν δρόμο θάπάσω, όμας σας καλή!

Μά πιν χωριστῶν έσυμφωνηραν έτερε από ένα

χρόνο, τὴν ίδια αυτὴν 'μέρα και τὴν ίδιαν ώρα ν' ἀνταμφθοῦν 'ς τὸ ίδιο στανοδόριμο για νά πῇ καθεμια τὶ βρῆκε 'ς τὸ δρόμο της και νά ίδοιν πά πένυχε πλειότερο.

***

• Η Τρανταφύλλια δέν είχε περπατήση πολὺ κατά τὸν πλατιν και ίσιο δρόμο, και έσαφνα ένας σφρός ανθρωποι τον πολατιον, σταλμένοι απ' τὸ βασιλιά τῆς χώρας ήθελαν νά τὴν προσαπανήσουν. "Όλοι ήταν ντεμποι πλούσια και χρυσοκοέντητα και φάνονταν σάν νά λουλούδιας με μάς δ τόπος από τὰ παρδαλά τους ρυζά. Μέσα σε μεγάλα καλάθια έφερον άμερητηα χορίσματα, δλα χρυσά διαμαντοτούλιστο και ζαφειροδέμένο που λέεις και είχαν έκει 'ς τὰ καλάθια σωμασμένα σάν τατέρια τ' ούρανον. Κ' δλοι αιτοί οι ίνθρωποι τοι παλατιον 'έχουνταν νά πάρουν για νάνφη τοι βασιλιά, τὴν ωροφη Τρανταφύλλια! Κι' δλ' αντά και χαρίσματα ήταν δικά της! Κ' έκεινη πον πάντα τὸ είχε 'ς τὸν νοτι της νά γενιν μάς 'μέρα διαβάσισσα, δὲν ήταν άληθινός τραγουδιστής θά θανονταν κλεισμένος σπιτι τον γά ζευγαρών θίμες και πατέητη τοι πάντα νά πάζει τὸν ταμπούντα και δεν διάλειπε τοι πάντα νά διαβαίνουν. Ήταν ούμας λεβητώπαιδο, είκοσι χρόνων παλλάρια, και έρωταπτημένος.

Εἶνε γινόκ τὸ φίλημα 'ς τὰ δοσσεροι οον χειλη Ηλάνθινον και μοσχοβούδην σάν λουλούδια τάπλη.

• Εἴλα βανέλας 'ς τὴν θηραίνα νά πάμε νά χρυσοφόδινος

Κ' έκει νά ουρισμένα τὰ διν, κ' έκει ν' άγαπηδόμενος.

Θά σου μαδό γοδόρηντα νά γεγήγης νά λομάσαι.

• Έγιν δέν μάνας οικλάρος σον και σύ κυρά θέν πάσαι ...

• Η Τρανταφύλλιτσα τάκουσ αυτὰ κι' ου νοῦς της έγνωσες κ' ή καρδιά της χτυπούσαν γληγοράτερα. — Δέν ήταν ούτε ή πρωτη, ούτε ή έτερη κοπέλλα που έξελογιάστηκεν από τραγουδιστή.

***

• Η Τρανταφύλλια περπάτησε περπάτησε κατά τὸ στενό μονοπάτι, γεμάτο αγάκισια και λιθάδια, Ο τόπος ήταν έρημος: ούτε σταλμένοι τούς βασιλικους ήθελαν να τὴν πάρουν για νάνφη, ούτε κανείς έρωταπτημένος τραγουδιστής έροβαλε με τὰ γλυκά τραγούντα τῆς άγαπητής. Εβράδωνται και κανείς, κανείς, ψυχή ξεντανή δέν είχε φανώνταν γύρω χλωρά χλωρά και κρύα. Ή Τρανταφύλλιούλα κοντοτάπλη απόσταμψην πενινόσης, διψούσης, τὰ πόδια της είχαν κοπή απ' τὴν κακοτοπια. Και τότε, πίσω από μιὰ γηρά τινα άνασθητικα κάτι, απόρο κατ' απ' τὸ φῶς τού φεγγαριού, κι' απλωσ απάνω της δυό έρωτα, δυό κοκκιλάρικα χέρια. Τὸ στόμα του ήταν άσσορο, δίχως κειλα, και δέν άνοιγε και δέν έβλεπεν μά μερ' απ' τὴν άσθλευτη αυτή τρύπα έβγαινε μά φωνή σαν από μασινόν άτιλαλο.

— Ελα, ελα! μόνον έγώ δέν έπειλαν γιανένα· σε μένα θαύμης την άληθινή εντυχία, δχι σε γενετικας δόξεις, δχι σε ψύντεκες άγαπης. Θά σι φέρω σε μαλακό και δροσερό κερβεράται. Έκα θά γείσως το κεφάλι σου, έκει νά θάλπης τὸ κορμί σου για νά ξαποστάσης, νά κοιμηθής χωρίς νά ίδης, κανένα κακό δυναρι, χωρίς νά ξεπνήσης ποτέ...

• Η Τρανταφύλλιούλα είπε:

Φοβούμαι, φοβούμαι!

Μά δέν έτάλεψε απ' τὸν τόπο της· και τά δυό έρωτα κοκκαλιάρικα ζέμια τὴν άγκαλισσαν σφιχτά, σφιχτά.

***

• Επέρασ' ένας χρόνος· ήθελεν η ίδια 'μέρα, η ίδια ώρα, και η Τρανταφύλλια απ' τὸν δρόμο, δηλαδί, πέπονταν στανοδόριμα. Έπειτασσαν 'ς τὸ στανοδόριμο. "Έπειτασσαν 'ς τὸ στανοδόριμο. Ή Τρανταφύλλιούλα μόνον άγροδες νά φαγή, μά δπου κι' αντί της πράσινης στανοδόριμης παντοτεινά και στανοδόριμης παντοτεινά.

— Άλλοιμονο και πάλι άλλοιμονοι είπε πρώτη η Τρανταφύλλια. ούτε τα παλατά, ούτε τα καλάθια κάνονταν στενοχισμένη μά καρδιά. Κι' απάντης τὸ παλεότερο βασιλιά δροντάσται κανένας παθισμένος παντοτεινά και στανοδόριμης 'έχοντας 'ς τὸ

ΠΩΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Κερατέμποις

Ένα όπλο τά πειδό παράδοξα είδιμα τής Βοημίας κατά τίς άποκριές είναι και ή καραπούης τού πεταινού. Τό θήμα έκλεγεται πολλά πρότερον και τρέφεται προσωπικά για νά γίνη δύσον τό δυνατόν παχύτερον. Την ήμέραν δε τής καραπούης τού φοιδούν κόκκινο σκούφο στό κεφάλι και πανταλόνια και τόν πηγαίνουν νά τον δικάσσουν. Δύο έτον παρισταμένων τόν κατιγορούν τότε, δύστυχασμένος κόκκορας δέν άπολογεται, φυσικά, και δύ δικαστής, ένας άπο τό πλήθος, τού άπαγγέλλει την είς δύνατον καταδίκην του, καραπώντας όγκοδες βιβλίο. Μόλις ουμέται αιτό δύ καταδίκης φέρεται έν πομπή στον τόπο τόπο σφραγής. Προσγεγέται μουσική ή τόποι παιζέν πένθημα και αλλούλωνται δύ μήπος ήν έρωθρη περιβολή. Έτοις φτάνουν στήν πλατεία τής, άγνοας, δύου ήχων στην ίδια και δύ πάγκων τής καραπούης. Πρό τού ποντοκαβαλισμού οι παριστάμενοι ζητούν έπιστημα συγνώμην δύο τόπο δυνταχή πεταινόντας και τέλος δύ μαχαιρας τού δημίου πίπτει, ένθη μουσική άρχιζε νέο πένθημα κομμάτι!

***

* Απρόσπτων δυνταχήμη

Στό Βουφάλο τής Αμερικής συνέβη έσχάτες ένα περιεργότατο γεγονός. Ένας Μαύρος είναι κεραυνούδολον θάνατον ένα τής αιφνιδιάς αποκονίστηκε τηλεφωνικόν σύνθηματος! Τό κακό δύως δέν πειρασθήθη δύες. Σε δύο ίδιο σύμρα μπαθεύτηκε και τό άλιγο μαρτινάς άμαξας, τό δύοισον ξεπλυθήκε επίτης κατά νεμόντο. Ού αιχνήτης αισθανθήκε έπισης και αύτος κλονισμόν ισχυρότατον. Άλλος τέλος Μαύρος, ήνωμαδόμενος Ισαάκ Μόρτον, σπειθας νά δώση κειρά βιονίδιας κατέπεσαν και αύτος νεκρός παρά τόν ίππον τής άμαξης!... "Ολα ανάτα τά κακά άπο ένα τηλεφωνικόν ή μάλλον... τηλε - φονικόν στό σύμρα!"

***

Μεγκλωφυείς Κιβδιδοποιοί

Τό νομιματοκοπείο τής Μαδρίτης έπερχόταν πρό δέν δύων γά δένση είς κυριαρχίαν γένεται πεντούφαγα νομίμαστα φέροντα τήν προτομην τού ποντοκαβαλισμού τότε βασιλέως της Ισπανίας. Πρό δύο ποδάρη τό Κράτος δέδουσαν σχετικός άγριως οι κυβριλοποιοί. Συμμορία δύες ανέντων είχε κατορθώσει δύο προμηθευθή δύον τόν νομίμασταν πρό ποδάρης άποδοσέας αύτον και είς μαρκόν χρόνον έσιμασαν και έκυκλοφορήσαν απέτιρα πεντούφαγα. Ο τρόπος κατά τόν δύοισον οι κυβριλοποιοί έθεσαν τόν κυλοφορισμούν τά κιβδηλά αύτά νομίμαστα στένειν νοστιμάτασος. Ιδού τί έγεντο: Μέσα στό δράμα δύες απ' τόν επιβάτης δέδειξε στόν εισπράκτορα ένα καινούργιο πεντούφαγον.

— Είνε τό πρότον δύο ο δύου πλέπω με τήν είκονα τού μικρού βασιλέως, άλλος ή δύδης, πολύν έμπορονται είνε!

— Νά ίδουμε! νά ίδουμε! φωνάζειν τότε δύοι οι επιβάτες και ίδωσαν αι κυρια, φλεγόμενα ήπο τής περιεργίας νά ίδουν τά περιά αινά νομίμαστα, τά έκτυπαθέντα με τήν μορφήν τού νεαρού 'Άλφοντος.

Ο επιβάτης δύ γεγκιβίσας τό καινουργές νόμιμαστα έλαμψιν τότε τόν λόγον:

— Ερχομαι από τό τομείον και με έπληρωσαν με καινούργια πεντούφαγα!

— Θά έβατε τήν καλωσόντη, κύριε, νά μοῦ άνταλλό σε ένα παλαιόν νόμιμαστο με ήπο νέον, ωστούναν οι επιβάτες.

— Πάως δύχι; είμαι εις τάς διαταγάς σας. Έάν θέλη και κανείς δύλος κύριος, έμα πρόθυμοιος!

Η άνταλληγά έγένετο άποδοσή και μετ' άλλην έκρηκτον οι κυριότοποις δύνταμαθιστούσαν δύλα τά κιβδηλά νομίμαστα διά γηνήων. Η αύτη σκηνή έγένετον τανούχοντας εις είκονιν δύλα μέρη τής πόλεων, δύτοι δέ έντεντος μαρτινάς ή γάροδα τής Μαδρίτης είχε πλημμυρίσει από κιβδηλά <δύ ο υ ο α!>

πλάι του γ' αντίστη ένα βασιλιά δυξασμένον περήφανο — και μ' απορία γένεια.

Εις άρχισε νά κλαίγει και νά παραπονιέται πώς δέν έπηρε τό δρόμο της επτυγχίας.

— Άλλομανο και πάλι, άλλομανο! είπεις και ή Τρανταφυλλίστας έχεις και' ή γάγια τό τέλος τής άρχιζεις με γλύνα μα καί τελεύτων με δύρχων, δύτον έμμερωντα, με άλλον, βραδυάζεισιν μόνον, έρμοιος, τού κάκου καρεμπάντας έκεινον πού φιλειν δύλα κειλή και' άλλα μάτια, πού λέεις και' δύλη τώρα τά ίδια γλυκά τραγούδια πουλεγες έσένεια.

Κ' άρχισε νά κλαίγει και' αυτή και νά παραπονιέται πώς δέν έπηρε τό δρόμο της επτυγχίας.

Και ή Τρανταφυλλίστας,

Δέν έχονταν, δέν έφαινουνταν, ένθη και' άλλαις δυδή μιμηγαν τά δάκρυά τους.

Γιατί δέν ήρθε, γιατί δέν κράτησε τό λόγο της; Πού νά είνε τάχι;

Έχει εκεί, μέσος τό μαλανό και δροσερό κρεβατάκι της. Κοιμάται, κοιμάται... και δέν βλέπει κανένα δινειρό κακό, και δέν θά έκνυτη ποτέ...

Τό κρεβατάκι αυτό τό λένε μνήμα!

Catulle Mendès

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Στήν έρμη τή θύρα της

Η μανόη Μαρία

Γρύμισον τό μετωπο

Θαρει τήν έρμη

Τό μάτι δύον στρέψει

Σκοτάδι και νέρη

Και μάρα φαντασματα

Πού νότισε τρέψει

· Η μάρα, δύ πατέρας μου

Κοιμούντας τό χώμα,

Κι' άνως δύον άγητησα

Δύ έλλονται δύσκολα.

Την νύχτα, τό βράδυ,

Στό μάρο σκοτάδι,

Στό δύον κλανούμενον μου

Προσθάνει τόν άποι.

· Τά μάτια μου ή δύντευχη

Φοβάμαι νότιεσσον,

Χιλιάδες γραντάματα

Μέ μας δύ άντηρούσαν.

Τό μάτι αν άντερος

Τό νότιο άντοντος

Στό θέλει τό σόμα του

· Σ τό σόμα νά ομίζω

· Ζητει τήν άμπα μου,

Μέ θέλει δική του,

Μέ τ' άσσρα κέρια του

Σεσκόλλει τό κορμό του,

Στηγμή δύ μ' άφνει.

Τό αίμα μου πίνει

Και κίλια φρίκημα

· Στό σόμα μού δίνει.

· Ω! φύγε άφ' τή δύντευχη.

Τούν κάκον φωνάζει,

Κι' άν στρέψει τό βλέμμα μου

Παγώνα, φωνάζει.

· Αχ! φύγε άπ' έμπροσθος μου

Δύ είσαι δύος μου,

· Σ τό τάφο σου ίσθνοτηκε

· Ή άγαρη τόν κόσμου.

· Σκεπάζω τά μάτια μου,

Μέ δάκρυα στό βρέχω,

Σηκώνωνται δύ λόγρευ,

Φωνάζει και τρέχω.

Κανείς δύ λιπάται.

Τήν ώρα ποδιάνταται.

Πού δύσης κομπάται.

· Σηκώνων τά μάτια μου,

Χριστί μου, φωνάζει,

· Στήν πλάτη το χωτό του

Γριούκαι και τρομάζει.

Τά δάκτιλα στάλνεις.

Ψυγάσαι στό κάνει,

Μέ σφρύγει και μάνασθητηγή

· Στή για με δάκτιλωνται!

· Η κόρη πανιέρημη

Αντά πάντα λέει,

· Στή θύρα της κάθεται,

Φωνάζει και λιασί.

· Γεροντούσιος ήσην

· Εμπρός τόν προβάνεις

· Της πάντα τόν ώμο της

· Και λέει στή θύμιμενη :

· Η θύμη ποντούστιστη

· Αγάλι προβάνεις

· Και ή καρη ή πανιέρημη

· Στους κάπιτους δύ βράνει.

· Μονάχος τό βράδυ

· Στό μάρο σκοτάδι

· Με τ' άσπρο της σάβαγο

· Πετισταί απ' τον άρδη.

+ Στέφανος Μαρτζώκης